

# A  ı k k a r a

*Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi*



↻ Tahirî ↻ Tacettin Şimşek ↻ Erdoğan Öner (Vakâri) ↻ M. Nihat Malkoç  
↻ Halit Yıldırım ↻ Âşık Feymânî ↻ Ali Kemal Yiğit ↻ Celil Çinkır (Delibal)  
↻ Hikmet Kızıl ↻ Nuri Kahraman ↻ Mustafa İmir ↻ Mehmet Pektaş  
↻ Sabahattin Karadaş ↻ Osman Tekerci ↻ Mehmet Osmanođlu ↻ Ercan Sağlam  
↻ Salman Kapanođlu ↻ Hasan Basri Meses ↻ Hacı Musa Tuncer (Azâbî)

*57. Sayı Kasım 2022*

◆ Mehmet Pektaş

## Sakar Şakir Geri Döndü

Sakar Şakir'in sakarlığı yüzünden çıkan yangın epeyce bir hasara yol açmıştı. Yangında Şakir'in bakkal dükkânıyla birlikte apartmanı da kül oldu. O da ister istemez Kayseri'ye dönmek zorunda kaldı.

Şakir'in gidişiyle rahat bir nefes alan Arap ve kahvesinin müdavimleri, yangın haberini gazeteden okumuş, henüz haberin şaşkınlığını üzerlerinden atmadan Şakir'i karşılarında görünce şaşkınlıkları bir kat daha artmıştı. O sırada Arap, piknik tüpünün vanasını tamir etmeye çalışıyordu.

Şakir içeri adımını atmadan az evvel:

"Kimse ateş yakmasın çocuklar. Tüp, gaz kaçırıyor, tamir edeceğim. Yoksa hepimiz duman oluruz." diye içeridekileri uyarıyordu. Bu uyarıyı duymayan Şakir:

"Merhaba arkadaşlar, selamünaleyküm ben geldim." diyerek ağzında sigara ile kahveden içeri girdi. Şakir'in ağzındaki sigarayı gören Arap panikle:

"Sen ha! Sakın sigara içme." dedi.

Şakir'se gayet rahat:

"Yoo gelişimin şerefine bir sigara yakalım değil mi?" deyip çakmağı çıkar çakmaz içeride patlama yaşandı. Neyse ki içeridekiler patlamayı küçük sızımlarla atlattılar.

Arap patlamanın etkisiyle rengi bir kat daha kararmış halde Şakir'in yakasına yapıştı:

"Öde hasarı." dedi.

Şakir, Arap'ın yanaklarını okşadı:

"Valla Arap, benim tüm servetim kül oldu. Yaz deftere hesaplarız. Hadi anam, hadi canım." deyip bir de ondan makas aldı.

Arap, Şakir'in boğazını iyice sıkarak:

"Ben de bu parayı senden almazsam bana da Arap demesinler!" dedi. Bunun üzerine masraflar ödeninceye kadar Şakir'in kahvede garsonluk yapmasına karar verdiler. Şakir, ilk günden otuz yedi bardak kırıp dört kişiyi de yakınca Arap, onu garsonluktan ocaklığa geçirdi. Ocaklıkta da aynı gün üç demlik devirdi. Garson İbo hastanelik oldu. Arap bu defa ona yerleri paspaslamasını söyledi. Şakir, yere bolca Arap sabunu döküp paspasa başladı. Yerleri keyifle paspaslarken bir de türkü tutturdu:

"Bir mumdur iki mumdur üç mumdur  
Dört mumdur on dört mumdur  
Bana bir bade doldur  
Bu ne güzel düğündür ha ninnah  
Ha ninnah ha ninnah"

Şakir, paspası ileri geri sürerken tam arkasında dikilen sırtı dönük adama paspasın sapıyla vurdu. Adam aldığı darbe ile okey masasına kapandı, masanın bacakları da kırılınca kendini yerde buldu. Öfkeyle yerinden kalkıp Şakir'e saldıracığı sırada bu defa paspasın sapı bacak arasına çarptı. Adam, acıyla kıvrılırken Şakir, ona doğru dönmeye kalktı; bu defa da paspasın sapı kahvenin camekânına çarptığı gibi camı tuzla buz etti.

En sonunda Arap:

"Ulan Sakar, bu gidişle dükkânı toz edeceksin! Ben alacağımdan vazgeçtim, defol!" diyerek onu dükkândan kovdu.

Şakir, üzerindeki önlüğü çıkarıp Arap'ın yüzüne fırlattı:

"Sen kovmadın, ben istifa ettim." deyip kapı yerine pencereye yöneldi. Giderayak kahvenin bir camını daha indirdi.

Öfkeden kuduran Arap, eline geçirdiği isteka ile Şakir'in peşine düşecekken ayakları yerden kesildiği gibi kendini yerde buldu. Yüzükoyun kayarak Şakir'in ayaklarının dibine geldi. Birkaç defa toparlanmaya kalksa da her defasında kayıp tekrar düştü. Şakir, arkasını dönüp gidecekken postacı ile çarpışıp onu da Arap'ın üstüne düşürdü. Adamlar yerde kıvrılıyor, Şakir, o meşhur yüz ifadesiyle gülüyordu:

"Allah Allah! Allah Allah!"

Postacı kendine gelince:

"Şakir, sana bir posta var." diyerek çantasından çıkardığı zarfı ona uzattı. Şakir, heyecanla zarfı açtı. İçinde yazanları okumaya çalıştı:

"Gülü gul..." Okuryazarlığı olmadığından mektubu okuyamayınca Arap'ın yanına çömeldi:

"Ah canım benim! Kim düşürdü seni." deyip onu yanaklarından öptü.

"Şunu bir okusana. Hadi canım benim." dedi. Sınır küpüne dönen Arap, Şakir'in elindeki zarfı yırtarcasına alıp okumaya başladı.

Mektup sigorta şirketinden geliyordu. Hacı,

uyanıklık yapıp Şakir'in mallarını sigortalatmıştı. Sigorta şirketi de hasar karşılığı olan meblağı Şakir'in hesabına yatırmıştı.

Şakir, haberi alınca hemen İstanbul'un yolunu tuttu. Yola çıkmadan önce Gardırop Fuat'ı arayıp İstanbul'a geleceğini haber verdi. Şakir'in türlü sakarlıklarına rağmen otobüs tek parça olarak otogara gelmiş, yolcular derin bir oh çekmişti. Otobüsün kapısı açılır açılmaz Şakir'i yaka paça dışarı attılar.

Şakir, otobüsün önünde kendisine bekleyen Gardırop Fuat'ın üstüne düştü. Şakir, altındakinin Fuat olduğunu anlayınca:

"Ah canım benim gel seni bir öpeyim." deyip arkadaşını yanaklarından öptü.

Canı biraz yanan Fuat, arkadaşına kavuşmuş olmaktan memnundu. İkiisi birlikte bir çorbacıya oturdular.

Fuat:

"İstanbul'da ne yapmayı düşünüyorsun Sakar? İş aramaya falan geldiysen hiç boşuna uğraşma. Millet işçi çıkarıyor. Hem iş bulsan bile İstanbul'da yaşayamazsın. Burası eskisi gibi değil. Kiralar 8-10 bin lira. Zamlar almış başını gidiyor. Her şey ateş pahası. Ben de seni arayıp sizin oralarda iş var mı diye soracaktım? Tası tarağı toplayıp buraları terk etmeyi düşünüyorum." dedi.

Şakir, çorbasını hüpürdetirken:

"Fuatcığım, biliyorsun benim kafam ticarete müthiş çalışır." dedi.

Fuat, hafifçe gülümseyip:

"Bilmez miyim, veresiye defterini kilo ile satmandan belli." dedi.

Şakir:

"Aynı mahalleye bir market açayım diyorum. Biliyorsun Hacı Amca tımarhaneyi boyladı. Bana bir yardımcı lazım. Seni de ortak yapacağım. Ne dersin?" dedi.

Fuat:

"İyi güzel de parayı nereden bulacağız?" diye sordu.

Şakir:

"Orasını merak etme Fuatcığım. Sigortadan para geldi. Yeniden zengin oldum." dedi.

Fuat, bu habere çok sevinmişti:

"Yaşa be Şakir! Sevda yengeni de kasaya oturturuz. Oldu bu iş." dedi.

İki arkadaş doğruca mahallenin yolunu tuttular. İstedikleri gibi bir dükkân bulmuşlardı. Hemen kolları sıvayıp hazırlıklara başladılar.

Sakar Şakir'in mahalleye dönüşünü ilk gören Marmara Kazım oldu. Marmara Kazım bir duvar dibinde demlenirken Sakar Şakir'le Fuat'ı kol kola görünce gözlerine inanamadı. Ayağa kalkıp sallana sallana yanlarına gitti:

"Fuat abi, benim dikizler mi bozuk yoksa yanındaki Sakar Şakir mi?" dedi.

Sakar Şakir:

"Kazımcığım senin dikizler sağlam. Mahalleye geri döndüm. Arkadaşlara söyle gelişimin şerefine akşam güzel bir kafaları çekelim. Gel seni bir öpeyim." dedi, Marmara Kazım'ın yanaklarından öptü.

Marmara Kazım, elinde şişesiyle sallana sallana kahveye geldi:

"Heyt beni dinleyin ulan, duydunuz mu bizim Sakar Şakir dönmüş?" dedi.

Lüfer:

"Deme! Desene mahalle ayvayı yedi." dedi.

Marmara Kazım:

"Başımıza devlet kuşu kondu devlet! Sakar Şakir, bizim Gardıropla ortak, yeni bir market açıyor."

Lüfer ellerini ovuşturdu:

"İster misin geçen seferki gibi ilk günden her şeyi bedava etsin."

Marmara:

"Saksıyı çalıştıralım, ilk önce biz hacamat edelim dükkânı. Fiyatlar aldı başını gidiyor, epeydir şişenin kapağını açtıktan sonra koklayıp koklayıp geri kapatıyorum. Şarabın kokusuyla kafayı çekiyorum anadın mı?" dedi.

Sonunda açılış günü gelip çattı. Marmara Kazım, Lüfer, Limoncu Şükrü, Sabri Baba ve diğerleri ilk gün her şeyin bedava olacağı umuduyla bir kamyonet ayarlayıp açılıştaki yerlerini almıştı. Şakir, takım elbiseyi çekti, başında lengeri fötr şapka boynunda papyon ile hazırıldı.

"Arkadaşlar, daha dükkânı açmadan ürünlere üç defa zam geldi. Etiket değiştirmekten anam ağladı. Ben de fiyatları iki misli yaptım. Biraz da sizin ananız ağlasın. Fiyatlarımıza KDV, ÖTV, MTV dâhildir." diyerek kurdeleyi Fuat'la birlikte kesti.

Marmara Kazım, sigarayı dudağının yanına doğru kaydırıp:

"Şakir, yine ilk gün her şey bedava değil mi?" dedi.

Lüfer, şeker çuvallarından birine yapıştı:

"Şakir, şu çuvala bir el atsana anam." dedi.

Gardırop, Lüfer'i yakasından tutup dükkânın

önündeki ağacın dalına astı. Yağ tenekelerinden birini kaldırmaya çalışan Marmara Kazım'ı elinin tersiyle vurup yere yıktı:

Şakir:

“Sayın arkadaşlar, dostluk başka alışveriş başka. Para peşin kırmızı meşin. Sakla zamanı, atın ölü-mü arpadan olsun. Allah Allah karıştırdım galiba! Uysa da oldu uymasa da...” dedi.

Marmara Kazım, düştüğü yerden hırıltılı sesiy-le:

“Veresiye de mi yok yani.” diye sordu.

Sakar Şakir meşhur gülümsemesiyle:

“Evet!” demekle yetindi.

Umduklarını bulamayan Marmara Kazım, Lü-fer, Şükrü ve diğerleri soluğu kahvede aldılar.

Lüfer, şapkasını masaya attı:

“Bu inek akıllanmış.” dedi.

Marmara, şişeyi kafasına dikti:

“Ulan biz Sakar'ı hacamat edelim derken az daha o bizi hacamat edecekti. Fiyatlar piyasanın iki katı. Çalıştır saksıyı Lüfer, bu Şakir'e bir ders verelim.” dedi.

Lüfer, kafasını biraz kaşıdıktan sonra:

“Buldum.” dedi. “Sakar'ın dükkânda yalnız ol-duğu bir anı denk getirip etiketlerin yerlerini de-ğiştirelim. Bu kereste zır cahil zaten. Dümenimizi çakmaz. Dükkânda ne var ne yok iç ederiz.”

Marmara Kazım, boş şişeyi bir kez daha dikti:

“Hay aklında bin yaşa Lüfer.” dedi. Bu fikri di-ğerleri de beğenmişti.

Vakit kaybetmeden marketin karşısında pusuya yattılar. Akşama doğru Gardırop Fuat, Sevda'yı da alıp marketten çıktı. Marmara Kazım'la Limoncu Şükrü, Şakir'i lafa tutarken Lüfer, hemen raflarda-ki ürünlerin etiketlerini değiştirmeye başladı. Yağ-ların üzerine makarnaların etiketlerini, çayların üzerine çikolataların etiketlerini, içki şişelerinin üzerine soda şişelerinin etiketlerini yapıştırdı. İşi-ni bitirdikten sonra o da Şakir'in yanına gitti.

Etiket değiştirme işinin tamamlandığını anla-yan Marmara Kazım:

“Şakir, biz de nevaleimize bakalım anadın mı?” dedi.

Şakir:

“Arkadaşlar, veresiye öldü, haberiniz olsun.” dedi.

Lüfer, cebindeki birkaç banknotu çıkardı:

“Ayıp salladın Şakir abimiz, arpamız var yani.” dedi.

Şakir:

“Arpan varsa yulaf ezmesi al, zayıflarsın gerçi senin zayıflamaya ihtiyacın yok ama her neyse.” dedi.

Marmara, Lüfer ve Şükrü birer araba alıp dol-durdular.

Lüfer:

“Şakir, istersen etiketlerin üzerine bakarak he-sabımızı yapalım. Paramızı takdim edelim.” dedi.

Marmara Kazım:

“Kucağındaki şişeleri gösterip ben yirmi beş şişe aldım. Tanesi 2 liradan 50 lira yapar. İki karton da cigara... 5'erden 10 lira.” dedi.

Şakir, gülererek masanın altından barkod okuy-cuyu çıkardı:

“Durun sayın arkadaşlar, kafamızı bu işle-ri yormayalım di mi, getirin aldıklarınızı.” dedi. Marmara, Lüfer ve Şükrü çaresizce birbirlerine bakiştılar. İster istemez aldıklarını banda koyma-ya başladılar. Barkod işini hiç hesap etmemişlerdi. Tüm ürünler geçtikten sonra Şakir, bakışlarını ek-randaki numaralara çevirdi:

“Ne yazıyor?”

Marmara ve Lüfer de kafalarını ekrandan tarafa çevirdiler. 2100 lira yazıyordu.

Lüfer:

“Şu baştaki 2 galiba.” dedi.

Marmara Kazım:

“Sonraki de 0 galiba.” dedi.

Şakir, o meşhur gülüşünün ardından:

“Aman canım 20 lira verin yeter.” dedi.

Marmara, Lüfer ve Şükrü bu defa büyük bir şaş-kınlıkla birbirlerinin yüzüne baktılar.

Marmara Kazım:

“Biraz az oldu sanki Şakir.” dedi.

Şakir, o meşhur gülüşünün ardından:

“İtibarım yeter.” dedi.